

מסורת הש"ס

(א) אכל חמור סימן ז'ק.
(ב) כולל במעשה. כגון סימן
(ג) ז'ק מ"ה. (ד) ז'ק מ"ה.
(ה) ז'ק מ"ה. (ו) ז'ק מ"ה.
(ז) ז'ק מ"ה. (ח) ז'ק מ"ה.
(ט) ז'ק מ"ה. (י) ז'ק מ"ה.
(יא) ז'ק מ"ה. (יב) ז'ק מ"ה.
(יג) ז'ק מ"ה. (יד) ז'ק מ"ה.
(טו) ז'ק מ"ה. (טז) ז'ק מ"ה.
(יז) ז'ק מ"ה. (יח) ז'ק מ"ה.
(יט) ז'ק מ"ה. (כ) ז'ק מ"ה.
(כא) ז'ק מ"ה. (כב) ז'ק מ"ה.
(כג) ז'ק מ"ה. (כד) ז'ק מ"ה.
(כה) ז'ק מ"ה. (כו) ז'ק מ"ה.
(כז) ז'ק מ"ה. (כח) ז'ק מ"ה.
(כט) ז'ק מ"ה. (ל) ז'ק מ"ה.

הנהגות הב"ח

(ה) נט' וא"ל איני יודע כן:

רבינו גרשום

אלא בחבורה כו. כרובא
דלא תלי במעשה. כגון סימן
וואלוניא דמפסעין חור הכי:
אבל רובא דתלי במעשה.
בארז לא אולי בתר רובא
אלא חייש לטעויה מא
מעשה בשמא אס עלה עליו
זכ' א' אל: כפיה. דבת
שליש דלא לכתוב: עד כאן
דבר ר' ישמעאל: עד
כבר דבר ר' ישמעאל: עד
שנייה בת ששה. חרשים
יולדת בתוך שנתה דמיני
דבר חרש שנייה ומתכבד
לסוף שביעי וטוענה (ה)
חרשים יולדת לסוף שנתה
וטוענה פוטי מכבדה: אני
לא בארי לורי מדה זו:
דאני יודע אס מטנפת בסוף
שנה אס לא: אלא כל
שנה כו ואם ספק ר'
עקיבא מחזירי שווא גוזה
ספק בכל אפילו בת שנתה
ר' ישמעאל סבר טינוף
אני פוסק. וטעויה חק'
דאי לכתוב דלא יודע דעיו
אפילו אס טניפה קודם לא
נפטר בכן: ר' ישמעאל
סבר אין חוששין לטעויה.
כיון דלא חזנה אין חוששין
לדחיה קפן דלא חזנה
האס נמי נוחשין לטעויה
אני ר' חזנה: אין חייש
לחוסר. לחיבה בכבדה
דמיניטע חכמה אין יולדת
בתוך שנתה וחק נמי
אימר לא יולדת ומחייבה
בכבדה. אבל האס אס
חייש למיעויה דטעויה חייש
קולא ופוסקין כן בחבורה:
ואני איני אומר כן:
מפשיס דחבורה כגון אמר
מ' מאי אכא כן גמריה
לסברה. אלא אמר רבינו
גמריה פד שלמה פריב:
בכרה הינו ואני איני אומר
כן ולדבריה שניהם משמע
דטעויה פוסק: כגון שנייה
בסוף שנה. חרשים שנולה
כשמתחיל חרש שביעי:
ואיכא בנייה דדעירי דאמר.
דמינוף ל' יום הוי: ל' גמריה.
שלא נאמר ב' יולדת
בתוך שנתה משמע שיום
ראשון בחתול שנה שניה
יולדת: אית ליה דעירי.
דל' יום שלמים מטנפת
ומתעברה: חרשים שלמים
(שבי) שווא עבירי בהמה
דקד' נפצא יולדת יום
אחר שנתה שניה: לשבתי
דאמר. יולדת בתוך שנתה

הלוקח בהמה פרק שלישי בכורות

ב.

עין משפט
גיר מוצה

א מ' פ'יד מהלכות
בכורות הלכה י' טעויה
י'יד סימן ט'טו ספק י:

שיטה מקובצת

(א) לו לישמעאל טעיה וחיבה
לוי נמחק: ב אלא אמר
סיני: ג ואני איני אומר כן:
(ד) לסברה כגון שנייה:
(ה) ספק רובא בטינוף:
(ו) ספק רובא בטינוף:
(ז) ספק רובא בטינוף:
(ח) ספק רובא בטינוף:
(ט) ספק רובא בטינוף:
(י) ספק רובא בטינוף:
(יא) ספק רובא בטינוף:
(יב) ספק רובא בטינוף:
(יג) ספק רובא בטינוף:
(יד) ספק רובא בטינוף:
(טו) ספק רובא בטינוף:
(טז) ספק רובא בטינוף:
(יז) ספק רובא בטינוף:
(יח) ספק רובא בטינוף:
(יט) ספק רובא בטינוף:
(כ) ספק רובא בטינוף:
(כא) ספק רובא בטינוף:
(כב) ספק רובא בטינוף:
(כג) ספק רובא בטינוף:
(כד) ספק רובא בטינוף:
(כה) ספק רובא בטינוף:
(כו) ספק רובא בטינוף:
(כז) ספק רובא בטינוף:
(כח) ספק רובא בטינוף:
(כט) ספק רובא בטינוף:
(ל) ספק רובא בטינוף:

מחוררתא רבי ישמעאל ב"ר"ם ב"ר חייש דמינוף. ומטעם
סמך מיעוטא דאין מתעברות לחוקה דנחוקה שלא
ילדה ואחרת ליה רובא אין לחושבני ודאי כבוד דלא היו אלא פלגא
ופלגא דלאחר בר"פ נחמא דמינוף דק קט. ושם הארמתי וזה

דמטרינן כספק טומאה כפרק כסי
הס' וחולין דף פו. היינו משום דלפנין
מטעם י"ל ליתבר דכבר שאין זו דעת
לשאל ולהכי קאמר החס' אס אמר
ספק טומאה לטער יאמרו ספק איסור
לחיסר: **רבינא אמר אפילו תימא**
רבנן. תימא דלא משני הכי בר"פ
נחמא דמינוף דק קט. ושם אמרתי
דלא נחמא ולא מחייב עד שמתע
שמה [ומעוברת] היא למה י"ל דחשמיס
דלדס לא חשיב תלי במעשה כמו
חשמיס דכמה י"ל דפעמיס דכמה
צריך להרביע דלאחר נכסור אס
הפועלים (ב"ר דף 65). מותר להכניס
כמחול בשפוספת: **ורבי יהושע**
סבר חוששין דמינוף. וא"ל הא י"ל קא
מסקינן לקמן דרבי יהושע על חייש
למיעויה דרבי יוחנן ממנה' דלאחר נחמא
ר' יהושע אומר אינה חוששה וא"כ
הכי חייש הכא למיעויה דמטנפות
ועוד דכ' הוי גוזה דהכא אפילו ר"מ
לא חייש דלאחר בר"פ פירק נחמא
דינומה דק קט: דהיכא דליכא רובא
וחוקה הוי המיעוט מיעוט דמיעוטא
והכא איכא רובא דאין מטנפות וחוקה
הויא בחוקה שלל ילדה י"ל דמ"מ
לא הוי ודאי כבוד י"ל שניתן לכתב
דליכא חוקה ממונה דעדיפא יהימולי
מחזירי עניי הרחאי ואפילו לרז דלואל
בממונה אחר הרובא נגמין (ב"ר דף 65).
שור לחזירי גמלא נגמין (ב"ר דף 65).
היינו משום דלאחר קיס י' נפסא
שאי מן הרוב אי' י' נחלק בין ממון
שאי' ל' חוששין לממון ש' ל' חוששין
ומיהי הא קא חשיב חיישין ללקוח
נגיזה ועבודה ולענין ליקרב למזהב
חשיב ודאי כבוד דלולין נחמא רובא
וחוקה ולענין נתינוח לכתב יחשכ ספק
וגרלה לתק' דליכא חוששין למיעוט
דמטנפות משום דרוב בהמות
מתעברות כשנגיעות לזמן שלחיות
לחשכר י"ל (ב' ממעברות):

לקולא אמר חייש. ואפילו לכתב
ימת כיון דקרב למזהב י"ל
ומיהי גבי חמורה קשה דהוי לן
להעמיד ממון ביד בעלים ולא נחל
במר רובא דאפילו רב מודה הכא דאין

הולכין בממון אחר הרוב כדפי' לעיל י"ל דגור חמורה אטי בהמה טהורה: **ואיבעית איפא** ב"ר
דכזה בעי למימר י"ל לקולא לא חייש משמע דהיינו ל' ישמעאל אכל לר"מ כ"מ חייש ומכ"מ אין לדקדק מהא דהא דר"מ חייש למיעוטא היינו
מדלוריימא מדחייש הכא אפילו להקל דהיינו י"ל שלא י"ל נמנו לכתב דלא אולין בממון אחר הרוב אי' משום דליכא רוב י"ל מתעברות כשנגיעות
לזמן הרחיות להתעבר שמסיע למיעוט ופ' אין מעמידין (פ' דף 65). גבי גבינת בית אוריך אחר דר"מ חייש למיעוטא וגור רובא אטו מיעוטא
ולא גור שאר מקומות אטי אותו מקום משמע דכאזוי מקום נמי? לאי מדלוריימא אלא מדרכנן מטעם גזירה אטי מיעוטא ופ' קדולין (דף 65).
נמי דפרק לר"מ פסק וקדשים מאי איכא למימר דשרא דחמנה ולא קאמר נצר תאזי מאי איכא למימר דשרא דחמנה משמע דמדרכנן חייש
למיעוטא ואפילו גור נצצר תאזי נפסק וקדשים לא גור דלא אפשר ואף על פי שלא יכלו להעמיד שם גזירתם העמידה היכא דאפשר הי"ג
דלוריימא היכא דאפשר (א) אפשר היכא דלא אפשר נצדוק לא אפשר דאס איכא דנדלוריימא אין חילוק בין אפשר ללא אפשר לא היה
לנחמס לחוש ולגזור היכא דאפשר כיון שראי י"ל שום מקום שלא חשו כגון היכא דלא אפשר ומיהי היכא דחוקה חשיפת למיעוט נראה
דחייש ר"מ למיעוט מדלוריימא י"ל מדטער גבי מינוף לטער רואה להחיר כפרק כסי' הס' (חולין דף פו): לשחוי' איתו וזה בנו אחר
חשיפת חרש שוטה וקטן י"ל דאף על גב דאין רוב מעשיין מקולקלין (ד) וא"ל דכפרק הוב' (ב"ר דף 65): גבי חמשה חומשין הן משמע דדמאי
הי' מדרכנן אפילו לר"מ דקאמר עשו חזוק לנצריהם ולמה אינו טבל דלוריימא דקמון מיעוט דאין מעשרים לחוקה טבל י"ל דאין זה
חוקה דלמלא כרבי אשערי י"ל עזרה ששכנסה כמון (בכרות דף 65). ועוד דאין להחזיק שום אדם ברשע כשנצל מיעוט שאין מעשרין:
חלל

